

RECENZJA

w przewodzie doktorskim magistra Mateusza Pałki w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne

Zlecniodawca

Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, Rada do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne, pismem Przewodniczącej dr hab. Moniki Gardoń-Preinl, prof. AMKP z dnia 15.11.2024 r. Zlecenie podjęte na podstawie Art. 190 ust. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Dotyczy

Uchwały nr 75/2024 Rady do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie z dnia 30 września 2024 roku w sprawie wyznaczenia mojej osoby do roli recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora mgr Mateuszowi Pałce w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej: sztuki muzyczne. Praca została napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Dominika Wani.

Do nadesłanego mi przez Przewodniczącą dr hab. Monikę Gardoń-Preinl pisma informującego o wszczęciu przewodu doktorskiego oraz wyznaczeniu mojej osoby na recenzenta złożono następujące dokumenty:

1. Praca doktorska mgra Mateusza Pałki „*Rola i możliwości wykonawcze pianisty w muzyce jazzowej. Dobór środków pianistycznych w relacji do zmiennej obsady instrumentalnej na podstawie autorskiej kompozycji Piano Dialogues*” w wersji papierowej wraz z nośnikiem CD
2. Dokumentacja złożona na nośniku cyfrowym (pendrive)

Podstawowe dane o kandydacie

Pan Mateusz Pałka urodził się W 2008 ukończył Państwową Szkołę Muzyczną I stopnia im. Zygmunta Noskowskiego w Krzeszowicach (specjalność: akordeon, fortepian, dyplom z wyróżnieniem); w roku 2009 ukończył Gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Krzeszowicach; w roku 2012 ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Kościuszki

w Krzeszowicach; w roku 2011 ukończył Krakowską Szkołę Jazzu i Muzyki Rozrywkowej w Krakowie (II stopień, dyplom z wyróżnieniem, specjalność: fortepian, zawód: muzyk instrumentalista). W roku 2016 ukończył Studia I stopnia licencjackie stacjonarne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (dyplom z wyróżnieniem, Wydział Instrumentalny, kierunek: Instrumentalistyka, specjalność: gra na fortepianie w zakresie muzyki jazzowej). W 2018 roku ukończył Studia II stopnia magisterskie stacjonarne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (dyplom z wyróżnieniem, Wydział Instrumentalny, kierunek: Instrumentalistyka, specjalność: gra na fortepianie w zakresie muzyki jazzowej). W roku 2024 ukończył Studia w Szkole Doktorskiej w dziedzinie sztuki muzyczne, zakres kształcenia: jazz. Ponadto Pan Pałka posiada doświadczenie zawodowe w edukacji w następującym charakterze:

- 09.2015-06.2017 – Państwowa Szkoła Muzyczna I stopnia im. Zygmunta Noskowskiego w Krzeszowicach – nauczyciel fortepianu, prowadzenie zajęć dydaktycznych z przedmiotów: fortepian, improwizacja
- 09.2023-obecnie – Państwowa Ogólnopolska Szkoła Muzyczna II stopnia im. Fryderyka Chopina w Krakowie – nauczyciel – prowadzenie zajęć dydaktycznych z przedmiotów: fortepian główny (jazzowy), zespół kameralny, historia jazzu, literatura muzyczna, ćwiczenia rytmiczne, specjalność: jazz
- 10.2020-06.2024 – Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie – doktorant – prowadzenie zajęć dydaktycznych z przedmiotów: combo jazzowe, gra na fortepianie w zakresie muzyki jazzowej

Należy zauważyć duże zróżnicowanie i szeroki zakres zajęć dydaktycznych prowadzonych przez mgra Pałkę - fortepian jazzowy, literatura muzyczna, ćwiczenia rytmiczne, combo, improwizacja. Świadczy to o naukowej wszechstronności oraz szerokiej wiedzy merytorycznej. Podnoszenie swoich kwalifikacji magister realizował w ramach wielu warsztatów i kursów muzycznych oraz sesji naukowych:

- 2015 – udział w sesji naukowej: „Wybrane problemy współczesnej instrumentalistyki, kompozycji i aranżacji jazzowej” prowadzonej przez prof. Dariusza Terefenko (Eastman School of Music, Stany Zjednoczone). Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie
- 2015 – udział w sesji naukowej „Włoskie bel canto i europejski jazz” prowadzonej przez Rosario Giulianiego (Conservatorio di Musica di Santa Cecilia, Włochy). Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie
- 2015 – udział w sesji naukowej „New York Jazz” prowadzonej przez Rafała Sarneckiego. Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie
- 2018 – udział w I Międzynarodowej Konferencji Naukowej Jazz XXI. Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie

- 2021 – udział w warsztatach „Improwizowanie kompozycji – komponowanie improwizacji” prowadzonych przez Adama Pierończyka i Sławomira Kurkiewicza. Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie
- 2022 – udział w II Międzynarodowej Konferencji Naukowej Jazz XXI. Organizator: Akademia Muzyczna w Krakowie
- 2022 – prowadzenie klasy mistrzowskiej z zakresu fortepianu jazzowego oraz teorii muzyki podczas Międzynarodowej Letniej Akademii Jazzu w Krakowie. Organizator: Krakowska Szkoła Jazzu i Muzyki Estradowej
- 2022 – prowadzenie warsztatów z zakresu improwizacji oraz fortepianu jazzowego podczas Międzynarodowych Integracji Jazzowych. Organizator: PSM I stopnia im. Zygmunta Noskowskiego w Krzeszowicach
- 2023 – koncert solo, koordynacja, przygotowanie i prowadzenie koncertu Estrady Studenckiej w POSM II stopnia im. Fryderyka Chopina w Krakowie. Organizator: Katedra Jazzu AMKP

Ponadto uczestniczył w wielu kursach mistrzowskich w kraju i za granicą prowadzonych przez mistrzów muzyki jazzowej, do których należą: Chick Corea, Gerald Clayton, Enrico Pieranunzi, Dave Kikoski, Kenny Garrett, Chuck Israel, Ben Street, Ed Cherry, David Liebman, Eddie Henderson, Paolo Birro, Carlo Morena.

Dorobek artystyczny:

Obserwując polską jazzową i improwizowaną scenę muzyczną w stopniu wyraźnym można dostrzec na niej obecność Pana Mateusza Pałka. Jest to zapewne dowodem dużego zaangażowania w popularyzowanie swojej twórczości oraz posiadania umiejętności z zakresu organizacji i promocji swoich działań. Do aktywności tych należą uczestnictwa w sesjach nagraniowych oraz wydawnictwa autorskich albumów muzycznych:

- 2015 – Mateusz Pałka / Szymon Mika Quartet – *Popyt* (SJ Records 2015)
- 2016 – Blue Note Poznać Competition – *2016* (Stowarzyszenie Inicjatyw Muzycznych Blue Note)
- 2016 – Jazz Juniors – *40 lat Jazz Juniors* (Fundacja Muzyki Filmowej i Jazzowej 2016)
- 2017 – Mateusz Pałka Trio – *Sansa* (Emme Records Label 2017)
- 2018 – Szymon Mika Trio & Guests – *Togetherness* (Hevhetia 2018)
- 2019 – Wojciech Lichtański Questions – *Iga* (Audio Cave 2019)
- 2019 – Mateusz Pałka / Szymon Mika Duo – *Short Form* (Pałka/Mika 2019)
- 2021 – Heartbeats – *Cracow Jazz Hub* (IG Group/Szymon Mika 2021)
- 2021 – Mateusz Pałka – *Blur* (Echo Production 2021)
- 2022 – Madame Jean Pierre – *Tuli* (Soliton 2022)
- 2022 – 85. lat Dwójki – album z okazji 85-lecia Dwójki, *Heartbeats* (Agencja Muzyczna

Polskiego Radia, Polskie Radio 2022)

2023 – Mateusz Pałka Trio – *Melodies The Magic Mountain* (Agencja Muzyczna
Polskiego Radia, Polskie Radio 2023)

2024 – Margo Zuber – *Cisza* (SJ Records 2024)

Duża częstotliwość wydawania albumów jest dowodem intensywnej pracy twórczej. Działalność koncertowa magistra Pałki również przedstawia się imponująco. Na przestrzeni lat 2014-2024 obfitowała w ponad 400 (!) koncertów. Do najważniejszych festiwali, sal koncertowych, wydarzeń muzycznych oraz tras koncertowych należą: Festiwal Jazz na Kresach Zamość, Festiwal Krokus Jazz Jelenia Góra, Krakowskie Zaduszki Jazzowe, Międzynarodowy Festiwal Bielska Zadymka Jazzowa, Jazz Club u Muniaka, Festiwal Jazzowy w Gdyni, Śląski Festiwal Jazzowy Katowice, Summer Jazz Festival Kraków, Festiwal Legnica Jazz Days, Centrum Kongresowe ICE Kraków, Poznań Blue Note Jazz Club, 12on14 Jazz Club Warszawa, NOSPR Katowice, Radio Kraków, Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha Kraków, Międzynarodowy Festiwal Jazzowy Hevhetia, Międzynarodowy Festiwal Pianistów Jazzowych Kalisz, Jazz na Dziedzińcu Włocławek, Jazz nad Łyną Olsztyn, Zamek Książąt Pomorskich Szczecin, Jazz w Lesie Sulęcyno, Palm Jazz Festival Gliwice, Studio Koncertowe S3 Polskiego Radia (koncert w cyklu Jazz.PL), Białostocki Ośrodek Kultury, Miejski Ośrodek Kultury i Sztuki Oleśnica, Oświęcimskie Centrum Kultury, FilMOTEKA Narodowa Warszawa, Impart Wrocław, Strzelin Jazz Festiwal, Festiwal Jazzowy w Sochaczewie, Cavatina Studio Bielsko-Biała, Centrum Kultury Wieliczka, Filharmonia Krakowska, Festiwal Filmu Niemego Warszawa, Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie.

Najważniejsze koncerty o randze międzynarodowej:

- trasa koncertowa z zespołem Mike Parker Trio w Czechach obejmująca miasta: Brno, Boskovice, Valasske Mezirici, Ceska Trebova, Polcka, Breclav, Olomouc, Ceska Lipa, Broumov, Trutnov, Bojnice
- trasa koncertowa na Słowacji z zespołem Pałka / Parker / Pałka Trio obejmująca miasta: Lucenec, Pieszczany
- International Fara Music Festival, Włochy z zespołem Mateusz Pałka Trio
- Alcanadre, Hiszpania z zespołem Mateusz Pałka Trio
- Vyskov, Hradec Kralove, Czechy z zespołem Mike Parker Meta
- Satu Mare, Rumunia z zespołem Mike Parker Meta
- Zilina, Dolny Kubin, Słowacja z zespołem Mike Parker Meta
- Jazz Dock Praga, Czechy z zespołem Mike Parker Meta
- Opus Jazz Club Budapeszt z zespołem Mateusz Pałka Trio
- Norymberga, Niemcy z zespołem Mateusz Pałka Trio

Najważniejsze nagrody i wyróżnienia:

- 2008 - I miejsce w X Konkursie czytania nut a'vista, POSM I stopnia im. Zygmunta Noskowskiego w Krzeszowicach
- 2011 – II nagroda za muzykę i film „Po pierwsze sztuka” w II Ogólnopolskim Konkursie Małych Form Dokumentalnych w Rybniku
- 2011 – Stypendium Przewodniczącego Rady Powiatu Krakowskiego za wybitne osiągnięcia w nauce
- 2013 – I nagroda / Grand Prix Międzynarodowego Festiwalu Azoty International Jazz Contest z zespołem Pałka / Mika Quartet
- 2015 - finalista Bielskiej Zadymki Jazzowej z zespołem Mateusz Pałka / Szymon Mika Quartet
- 2016 – II nagroda z zespołem S.O.T.A. podczas 40 edycji Międzynarodowego Festiwalu Jazzowego Jazz Juniors w Krakowie
- 2016 – II nagroda z zespołem Małgorzata Zuber Quartet podczas Międzynarodowego Festiwalu Krokus Jazz Festiwal
- 2016 – II nagroda z zespołem S.O.T.A. podczas Międzynarodowego Blue Note Poznań Competition
- 2016 – II nagroda z zespołem Mateusz Pałka Trio podczas 40 edycji Międzynarodowego Festiwalu Jazzowego Jazz Juniors w Krakowie
- 2019 – Stypendium Twórcze Fundacji My Polish Heart
- Stypendium Twórcze Fundacji Grazella im. Anny Marii Siemieńskiej przy Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

Ocena dzieła artystycznego

Rozprawa doktorska magistra Mateusza Pałki pt. *„Rola i możliwości wykonawcze pianisty w muzyce jazzowej. Dobór środków pianistycznych w relacji do zmiennej obsady instrumentalnej na podstawie autorskiej kompozycji Piano Dialogues”* składa się z dwóch komplementarnych elementów: dzieła artystycznego oraz rozprawy teoretycznej.

Dzieło artystyczne zostało zarejestrowane 29 września 2022 roku w Studio B&B Records w Niepołomicach. Całość trwa 60 minut 27 sekund i składa się z 12 utworów:

1. Piano Solo (06:38)
2. Piano Preparation (01:34)
3. Piano Electronics (01:38)
4. Piano Drums I (01:55)
5. Piano Drums II (02:00)
6. Piano Drums III (01:41)
7. Piano Bass I (02:38)
8. Piano Bass II (02:23)

9. Classic Jazz Trio (08:09)
10. Jazz Trio no Bass (03:48)
11. Jazz Quartet (19:36)
12. Jazz Quartet – Blues (08:27)

W realizacji dzieła artystycznego udział wzięli:

Mateusz Pałka – fortepian Steinway, syntezator OP 1, kompozycje, aranżacje

Wojciech Lichtański – saksofon altowy

Alan Wykpiśz – kontrabas

Grzegorz Pałka – perkusja

Bartłomiej Staniak – realizacja dźwięku, mix, mastering

„*Piano Dialogues*” to dzieło ukazujące szerokie spektrum możliwości wykorzystania fortepianu w jazzie. Kompozycje charakteryzują się oryginalnością i bogactwem wyrazowym. Różnorodność względem obsady wykonawczej – od solowej, przez duet, trio, po kwartet, świadczy o wszechstronności i erudycji muzycznej autora. Interesującym elementem jest wykorzystanie fortepianu preparowanego oraz fortepianu połączonego z elektroniką. W pianistyce Mateusza Pałki jest barokowy porządek, romantyczna wrażliwość, impresjonistyczna dbałość o barwę i koloryt oraz duża kultura prowadzenia dźwięku. Stylistyczne bogactwo - od lirycznych ballad (piękna, romantyczna kompozycja *01_Piano Solo*), po złożone improwizacje i próby free jazzowe. Otwartość na eksperyment, olbrzymi fundament jazzu głównego nurtu, wyraźne wpływy impresjonistów, balansowanie na granicy tonalności. Wszystko to stanowi o dużym kunszcie wykonawczym autora dzieła oraz wszystkich artystów wykonawców. Jedyny zarzut, który mógłbym podnieść, to zbyt duża bliskość wyrazowa utworów: *04_Drums I*, *05_Drums II* oraz *06_Drums III*. Moim zdaniem stanowią one tą samą myśl muzyczną. To samo dotyczy kompozycji: *07_Piano Bass I* i *08_Piano Bass II*. Oczywiście nie ma w tej bliskości wyrazowej nic złego, jednak wydaje mi się, że można było pokusić się o większą różnorodność. Należy dostrzec piękne pianissimo i możliwości techniczne pianisty w utworze *07_Piano Bass I* oraz przepiękną balladę *09_Classic Jazz Trio*, w której słychać wyraźne wpływy Bobo Stensona czy Brada Mehldaua. Kompozycje: *10_Jazz Trio no Bass* oraz *11_Jazz Quartet* odbieram jako wyraźne nawiązanie do zespołu największych twórców gatunku - Keitha Jarretta i Jana Garbarka. W ostatniej, zamykającej dzieło kompozycji *12_Jazz Quartet – Blues*, należy zauważyć świetny comping realizowany przez pianistę oraz znakomitą pracę sekcji rytmicznej. Utwór odczytuję jako wyraźne odniesienie do Branford Marsalis Quartet (z Joey Calterazzo na fortepianie).

Ocena pracy doktorskiej

Rozdział pierwszy pracy „*Rola fortepianu w muzyce jazzowej w ujęciu historycznym*” w skondensowany i uporządkowany sposób opisuje kolejne etapy rozwoju pianistyki jazzowej. Bardzo dobrym pomysłem formalnym pracy jest zastosowanie podziałów na poszczególne okresy i dekady rozwoju pianistyki jazzowej. Taka konstrukcja pomaga od strony chronologicznej

i faktograficznej zapoznać się z charakterystyką danego okresu i jego przedstawicielami. W podrozdziale „1.1. Era początkowa: ragtime, blues, boogie woogie, stride piano – lata 20. i 30. XX wieku” autor pracy opisuje charakterystykę i etymologię Ragtime’u, wskazując na istotną rolę tego gatunku w pianistyce lat 20-tych. W opisie wykonawstwa czytamy, cyt. „*fortepian wykorzystywany był jako instrument solowy, pełniący rolę melodyczną i harmoniczną*”. Pragnę w tym miejscu wskazać, iż równie ważnym elementem dzieła i cechą wyróżniającą pianistykę lat 20. XX w. był rytm. Wszakże charakterystyka Ragtime’u jest tego najlepszym dowodem. Rytmika miała olbrzymie znaczenie, chociażby w podkreślaniu tanecznego charakteru i stylu tego okresu. Podrozdział „1.2. Era swingowa – lata 30. i 40. XX wieku” jest opisem rodzącego się nowego stylu w muzyce jazzowej. Warto odnotować tutaj wskazaną działalność Duke’a Ellingtona, którego nagranie utworu *It Don’t Mean a Thing (If It Ain’t Got That Swing)* z 1932 roku uważa się za początek ery swingowej. We wprowadzeniu do podrozdziału „1.3. Era bebopu i era powojenna – lata 40. i 50. XX wieku” znajdujemy opis historyczny powstawania bebopu oraz analizę harmoniczną, wykonawczą i stylistyczną tego okresu. Znajdujemy tutaj charakterystykę technik: *rhythmic displacements* (swobodne przemieszczanie motywów rytmicznych w różne części taktów), *active comping* (technika tak zwanego zaangażowanego akompaniamentu stosowana przez Buda Powella) czy *snakes phrases* (szeroko rozbudowane i długie frazy dźwiękowe). W początkowej części podrozdziału „1.4. Cool jazz, west coast, hard bop – lata 50. i 60. XX wieku” autor pracy trafnie stawia tezę, iż stylistyka *cool jazzu* była w istocie reakcją na bebop. Wskazano modernizm, eksperymentalizm i intelektualizm jako cechy definiujące w opozycji do ekspresyjnej stylistyki bebopu. Pomocna w zapoznaniu się ze środkami stosowanymi przez poszczególnych pianistów tego okresu jest tabelka zamieszczona na 24. stronie pracy, w której uwzględniono następujących pianistów: McCoy Tyner, Red Gerland, Wynton Kelly, Bobby Timmons, Hampton Hawes, John Lewis, Ray Charles, Horace Silver, Ahmad Jamal, George Russel, George Shearing, Elmo Hope, Kenny Drew, Sonny Clark, Barry Harris, Carl Perkins, Hank Jones, Cedar Walton, Dave Brubeck, Oscar Peterson, Phineas Newborn Jr., Ray Bryant, Mulgrew Miller, Tommy Flanagan, Mal Waldron, Randy Weston, Gene Harris, Sun Ra, Hal Galper, Herbie Hancock, Martial Solal, Matthew Ship, Andrew Hill, Bill Evans. W podrozdziale „1.5. Free jazz, awangarda, jazz Fusion – lata 60. i 70. XX wieku” znajdujemy właściwą syntezę zachodzących zmian i rodzącego się nowego okresu w jazzie. Cyt. „*To właśnie sposób wydobycia dźwięku stał się pierwszorzędnym elementem nowej muzyki, a nie – jak we wcześniejszych stylistykach – melodia, rytm, harmonia*”. W zastosowanej tabelce uwzględniono opisy środków stosowanych przez pianistów: Herbie Hancock, Chick Corea, Keith Jarrett, Joe Zawinul. W podrozdziale „1.6. Era współczesna – lata 80. 90. do dzisiaj” również zastosowano tabelkę, w której opisano środki stosowane przez pianistów: John Taylor, Fred Hersch, Brad Mehldau, Jason Moran, Vijay Iyer, Craig Taborn, Matthew Shipp, Marilyn Crispell, Gerald Clayton, Aaron Parks, Kevin Hays, Taylor Eigsti, Sam Harris, Fabian Almazan, Shai Maestro, Nitai Hershkovits, Jacky Terrasson, Django Bates, Aaron Diehl, Sullivan Fortner, Bill Charlap, Chip Crawford, Ethan Iverson, Gonzalo Rubalcaba, David Virelles, Tigran Hamasyan, Danilo Perez, Luis Perdomo, Enrico Peranunzi, Michel Camilo, Kenny Kirkland, Jaoy

Calderazzo, Kenny Barron, Geri Allen. Następnie w podrozdziale „1.7. Funkcjonalność fortepianu w muzyce jazzowej” po krótko opisano różnice dotyczące roli fortepianu oraz aspektów wykonawczych - od formy solowej do nonetu. W opisie duetów przytoczono najważniejsze duety fortepianowe oraz duety pianistów z instrumentalistami i wokalistami:

- duety fortepianowe: Keith Jarrett / Chick Corea, Oscar Peterson / Count Basie, Duke Ellington / Billy Strayhorn
- duety z instrumentalistami: Tommy Flanagan / Ella Fitzgerald, Bill Evans / Tony Bennett
- duety z gitarzystami: Bill Evans / Jim Hall, Fred Hersch / Julian Lage
- duety z saksofonistami: Brad Mehldau / Joshua Redman, Keith Jarrett / Jan Garbarek, Herbie Hancock / Joe Henderson, Shai Maestro / Chris Potter
- duety z trębaczami: Earl Hines / Louis Armstrong, Paul Bley / Chet Baker, Fred Hersch / Ralph Alessi, John Taylor / Kenny Wheeler, Oscar Peterson / Clark Terry, Uri Caine / Paolo Fresu, Stefano Bollani / Enrico Rava, Martial Solal / Dave Douglas, Yonathan Avishai / Avishai Cohen.

Podrozdział „1.8. Konotacje pianistyki jazzowej z muzyką klasyczną i ich wpływ na współczesny język improwizacji” jest wskazaniem autora na swoje fascynacje pianistyczne (Brad Mehldau, Keith Jarrett, Ethan Iverson, David Virelles, Craig Taborn, Vijay Iyer). Ponownie cenna jest tabelka, w której wskazano środki pianistyczne i wyrazowe kompozytorów klasycznych - od Bacha po Messiaena.

Rozdział drugi pracy to „Możliwości wykonawcze współczesnego pianisty jazzowego”. W rozdziale opisano podstawowe elementy jazzowego dzieła – melodykę i harmonikę, rytmikę, akompaniament, artykulację, dynamikę, agogikę, kolorystykę oraz immanentny składnik stylistyki jazzowej improwizację. W podrozdziale „2.1. Możliwości brzmieniowe” oraz „2.2. Dobór środków pianistycznych w procesie improwizacji” w sposób rozbudowany i wnikliwy opisano wskazane zagadnienia. Szczególnie cenny w tym rozdziale jest podrozdział: „2.3. Rola improwizacji w procesie twórczym – osobista refleksja” oraz „2.4. Elementy istotne dla rozwoju muzyki jazzowej w przyszłości”. Z jednej strony jest to próba antycypacji kierunków rozwoju pianistyki jazzowej, z drugiej dowód ukształtowania się własnego spojrzenia na świadomy proces twórczy. Próba konstruktywnej krytyki i opiniowania kondycji współczesnej pianistyki jazzowej jest dowodem dojrzałego i odważnego myślenia oraz krystalizowania się wyrazistej osobowości artystycznej. Polemicznie zauważyłbym, iż konstruktywna krytyka jest nam wszystkim bardzo potrzebna. Spełnia się w tym miejscu warunek postawiony w ustawie, dla których kandydat powinien wykazywać się umiejętnościami samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

Rozdział trzeci „Geneza i charakterystyka autorskiego dzieła artystycznego Piano Dialogues” jest opisem potrzeby stworzenia dzieła oraz analizą kompozycji będących podstawą

niniejszej dysertacji. Szczególnie ciekawe i pomocne w zapoznawaniu się z materiałem muzycznym są transkrypcje fragmentów kompozycji przedstawione w formie nutowej oraz liczne przykłady transkrypcji fragmentów improwizacji. Za cenne uważam próby uporządkowania i sformalizowania w zapisie nutowym części free jazzowych (3.3. *Piano Drums I*, 3.4. *Piano Drums II*, 3.5. *Piano Drums III*, 3.6. *Piano Bass I*, 3.7. *Piano Bass II*). Zamieszczenie na zakończenie rozdziału opisu zagadnienia natury problemów wykonawczych („3.12. *Problemy wykonawcze i interpretacyjne dzieła artystycznego*”) są bardzo dobrą klamrą spinającą cały rozdział. Ostatnimi częściami rozprawy są: podsumowanie, bibliografia, dyskografia oraz streszczenie.

Podsumowując ocenę opisowej części niniejszej pracy doktorskiej pragnę zauważyć, iż rozprawa posiada bardzo czytelny i dobry układ. Część teoretyczna i jej założenia bardzo dobrze korespondują z dziełem artystycznym. Rozprawę czyta się wspaniale, napisana jest bardzo dobrym językiem. Ma się wrażenie obcowania z leksykonem pianistyki jazzowej. Szeroko ujęte fakty są usystematyzowane i przedstawione w chronologiczny i zgodny od strony faktograficznej sposób. Autor bardzo dobrze dostrzega i przytacza najważniejsze trendy i nowe rozwiązania wprowadzane przez kolejnych artystów. Wnikliwe analizy przeprowadzone w rozdziale trzecim pomagają od strony analitycznej zapoznać się z treścią muzyczną. Rozprawa może być pomocna w uporządkowaniu i usystematyzowaniu wiedzy, a czytający może zapoznać się z najciekawszymi faktami związanymi z życiem i twórczością najważniejszych przedstawicieli danego stylu czy okresu pianistyki jazzowej. Jedyne czego mi zabrakło to partytur kompozycji, zamieszczonych w formie zapisu nutowego.

Konkluzja

Reasumując pragnę stwierdzić, iż Pan magister Mateusz Pałka jest świadomym i kreatywnym artystą oraz posiadającym szeroki warsztat wykonawczy pianistą. Doktorant wykazał się dogłębną wiedzą teoretyczną, umiejętnością prowadzenia samodzielnej pracy artystyczno-naukowej oraz wszechstronnością w zakresie pracy dydaktycznej. Przedstawiona do recenzji dysertacja spełnia wymagania stawiane pracom doktorskim, a wybór problematyki badawczej stanowi cenne źródło wiedzy i uzupełnienia literatury w tym zakresie.

Niniejszym stwierdzam, iż praca doktorska magistra Mateusza Pałki spełnia wymagania określone w Art. 187 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo w szkolnictwie wyższym i nauce.

Pracę doktorską Pana Mateusza Pałki oceniam pozytywnie.

dr hab. Sławomir Jaskułke

